

“Dosya incelemesinde; katılan sanık ...’nın çocuğunu hasta olması sebebiyle Saray Nöbetçi Sağlık Merkezine getirdiği, burada çıkan tartışmada katılan sanık ...’ın katılan sanık hemşire ...’a hitaben “sen benim çocuğuma bakmak zorundasın, cahilsiniz, okumuşsunuz, ama hiçbir şey öğrenmemişsiniz, çocuğuma bakmazsanız bakmayın lan, ben seni artık biliyorum, Kaymakam’a şikayet edeceğim, sonuna kadar gideceğim, görürsün sen” dediği ve elindeki telefonla katılan sanığın üzerine yürüdüğü ancak orada bulunanların engellemesiyle basit yaralama fiilinin teşebbüs aşamasında kaldığı görülmektedir. Daha sonrasında bu hareketlere karşılık olarak katılan sanık ...’ın katılan sanık ...’ya hitaben “vahşi hayvanlar gibisiniz” dediği anlaşılmıştır. Dosyaya göre 5237 sayılı TCK’nın 129/2 maddesinin “Bu suçun (hakaret) kasten yaralama fiiline tepki olarak işlenmesi halinde, kişiye ceza verilmez.” hükmü olayda uygulandığında; katılan sanık ...’a ceza verilmemesi hususu gündeme gelebilmektedir. Ancak; kanun koyucu burada kasten yaralama fiilinin bizzat gerçekleşmesi veya teşebbüs aşamasında kalması ayırımını yapmamıştır. Dolayısıyla; Bu olaydaki gibi teşebbüste kalan kasten yaralama fiili ile bilfiil gerçekleşen kasten yaralamalara karşı yapılan hakaretlere ceza verilmemesi gerektiği sonucuna ulaşılmaktadır. Bu durum; Anayasanın 10. maddesinde bahsi geçen “eşitlik” ilkesine aykırılık doğurmaktadır. Çünkü; fiili Kasten yaralama ile teşebbüste kalan kasten yaralamanın harekete maruz kalan kişi üzerinde doğurduğu infial ve refleks bir değildir. Kasten yaralamada müşteki üzerinde bilfiil cürüm gerçekleşmiş olup, vücut üzerinde etki doğuran harekete karşı tepki olarak verilen hakaret refleksi ortaya çıkmaktadır. Ancak: kasten yaralamaya teşebbüste ise müşteki vücut bütünlüğü üzerinde bilfiil gerçekleşen bir olay yoktur. Yani; kasten yaralama ile kasten yaralamaya teşebbüsün müşteki vücut ve ruh bütünlüğü üzerinde gerçekleştirdiği infialin farklı olmasına karşın her iki fiille ilgili yapılmış hakarete, ayırım yapılmaksızın ceza verilmemesi sonucu Anayasa’nın “eşitlik ve hakkaniyet” ilkelerine aykırı olduğu kanısına varılmakla; bu Anayasa aykırılığın mahkememizde ciddi nitelikte olduğu değerlendirilerek; konuya ilişkin Anayasa Mahkemesi’ne başvurma kanaati hasıl olmuştur.

SONUÇ VE İSTEM:

T.C. Anayasasının 152/1. maddesinin verdiği yetkiye dayanılarak Mahkememizce 5237 sayılı TCK’nın 129/2. maddesinin Anayasa’ya aykırılığı ciddi görülmesi durumunun sayın Başkanlığınızca incelenmesi arz olunur.”